

Tria de poemes d'Isidor Macabich i Llobet

VESPRALS

I

Hora de nacre. Oms, molins, palmeres,
purs, es retallen dalt un òpal fi.
Tot preludia l'Angelus.
Miracle vespertí!

I prest tendrem un decorat de plata.
La lluna plena ve,
fa tres nits, a tollar si ja traspunten
les flors dels ametllers.

III

Tres campanetes que sonen
dins un lluny melangiós.
Llur dolç salmeig:
tin, tin, tin,
tin, tin, tin,
bé dins l'ànima se'm fon.

Una membra plaers de la infantesa;
l'altra, fragàncies d'un bell somni d'or
—claredats perdurables
d'aquells altres solposts—;
la tercera, les noces de ma vida.
I totes ploraran la meua mort!

VI

Tarda de plom,
claror grisa i difusa.
Rum-ru,
rum-ru...,
lluïta de rem i ona.
Ja ve,
ja ve,
dolçament li cantussa
a son fill una dona.
Un infantó petit,
que mira fit a fit
la barca que proeja,
i riu i manoteja.
Un bell fillet,

blanc i rosset,
Bon Jesuset
de sa mare...
I per son pare:
«un alhotet menut
que prest tendrà llaut
dels que fan tru-cu-truc,
truc-truc,
truc-truc...,
gros com una fragata»...

I riu feliç el pobre pescador,
que torna de salpar el seu palangró,
balb d'humitat i net d'escata.

VII

Amunt, amunt, amunt, i forta la volada.
Els daurats regalims ja voregen el port.
Llums de fosca, llums d'hòmens; de la llum vera, viva,
que dóna escalf i joia, just en queda claror.

Ja tornaran amb ella, a redòs de les barques,
esgronsant-se dalt l'aigua o cridant el mal temps.
Ara la nit les guia a la cova materna,
calor de niu i d'ala, misteriós recés.

Oh penyalet nadiu, oh terra benamada,
com el niu de gavines oberta a cel i mar!
Mai, mai, del món extern les llums meravelloses,
el teu sagrat encís no em feren oblidar.

CORPUS

Dins de la pompa medieval florida,
canta la font un himne vell de vida
i dalt son broll d'argent hi balla un ou.
Amb els menuts somriu la font hieràtica,
i fins la vella gàrgola enigmàtica
dins ses entranyes sent com un goig nou.

Corpus barceloní, llum i alegria,
religiosa i profana simfonia
de noves transparències i vells tons!
Mon esperit, llunyà, sent l'enyorança
d'un altre Corpus més humil, que avança
encatit amb herba de Sant Ponç.

PREGARIA

*D'un llibre que els poetes de les Balears dediquen a
Nostra Dona de Montserrat en el IX centenari de l'Abat
Oliva, que fundà aquell monestir.*

Som, Verge, aquell escolà
que guarnia el vostre altar
amb flors d'uns fresca albada.
Guiau-me dins la vesprada,
que encara us en vull cercar.

Som, Regina, aquell donzell
que a popa del seu vaixell
clavà la vostra senyera.
Deixau-me, gentil barquera,
que us bes l'orla del mantell.

Som aquell vell glosador,
goig amarat de tristor,
que us féu sa primera glosa.
De vostra gràcia mai cosa
donau-me'n un regueró.

Som aquell trist pelegrí...
Vostre amor estemordí
aquella serp que em seguia,
i en Vós esper, Mare pia,
que no torn a revenir.

Som l'etern enamorat
de vostre encís sense manca,
bé sigueu a Eivissa blanca,
bé morena a Montserrat.
Prestau-me rebuda franca
per tota una eternitat.

ENMIG DE LA PLACETA CASOLANA

Enmig de la placeta casolana
on hi fèiem el foc de Sant Joan,
hi han alçat susara una fontana,
alegria i ajut d'aquell voltant.

Els remolins del temps, que mai reculen,
segaren implacables per allí
vells i jóvens, i els sent ara com dulen
fora d'aquells entorns, cercant-me a mi.

No hi tenc ja coneixences. Que en venia
una samaritana avui he vist.
Pecador som. Qui pedra hi tiraria?
Encara, encara en busca Jesucrist.

El foc i l'aigua, forces sense mida
en les terres del món i en lo eternal.
La flamada del sol, que és llum i vida;
el mar immens, amb son alè vital...

Des que hi ha món, foc és intel·ligència.
Signe d'amor i pau, sempre, la llar.
Iniciará Jesús sa omnipotència
beneint les sis hidries de Canà.

Caliuada dels vells, font encantada
que sap de pelegrins i enamorats.
Foc del Paràclit. Ablució sagrada
que neteja la lepra dels pecats.

Mon cor, sempre contrit, veu i confessa
que del foc de l'infern ha estat hereu;
però el vostre, Senyor, sang i aigua vessa
ferit d'amor per mi sobre la creu.

SI PUDIERA SER...

A Enrique Fajarnés Cardona

Vencedor de los látigos glaciales,
ni un fragante plumón de tu cimera
perdió su lozanía en la carrera
de las ígneas furias estivales.

Te enjoyarán las pompas otoñales,
como te acarició la primavera,
y al duelo de otras hojas, en tu esfera
sólo responderán brotes triunfales.

Magnífico eucaliptus, mi vecino:
Brindarte en la invernada añejo vino
y agua nativa y fresca en el verano...

Un afecto filial, breviarío, pluma,
y junto a ti o a la cercana espuma,
humilde sepultura de cristiano...

VESPERTINA

A Mariano Villangómez Llobet

Otoño. Viejos granados,
testigos empecatados
de un antiguo Bradomín,
sus oros acuchillados
asoman en el jardín.

Vetusto jardín cimero
en el lejano sendero
de un recatado querer,
tan primerizo y postrero
que no llegó a florecer.

Campanita centenaria
que fue voz del buen amor,
y renueva su plegaria
en la ermita solitaria
al paso de su Señor.

¡Cuánto de mi lejanía
con sus ecos revivía
en aquella procesión!
Al callar ella, seguía
tañendo mi corazón.